

[Startside](#) > ... > [Anlæggelse Af Retssag](#) > [Det Europæiske Civilretlige Atlas](#) > [Bruxelles I-forordningen \(omarbejdet\)](#) > Croatia

Bruxelles I-forordningen (omarbejdet)

Kroatien

Kroatien

FIND KOMPETENTE DOMSTOLE/MYNDIGHEDER

Søgeværktøjet nedenfor vil hjælpe dig med at finde den eller de domstole/myndigheder, der er kompetente for et specifikt europæiske retligt instrument. Vi har gjort alt for at sikre, at resultaterne er så nøjagtige som muligt, men der kan være exceptionelle sager om fastlæggelse af kompetence, som ikke nødvendigvis er dækket.

Artikel 65, stk. 3 – Oplysninger om, hvordan retsvirkningerne af de afgørelser, hvortil der henvises i forordningens artikel 65, stk. 2, fastlægges i overensstemmelse med national lovgivning.

Tredjemand, som ikke er part i en tvist, kan gennem en procesunderretning informeres om, at der er anlagt sag i en tvist, hvis udfald kan få indirekte retsvirkning for den pågældende. Hvis sagsøger eller sagsøgte har pligt til at meddele tredjemand, at der er anlagt en sag med henblik på at opnå en vis civilretslig virkning, kan denne gøre dette på ethvert tidspunkt forud for sagens endelige afslutning ved at forelægge en erklæring for en civil domstol og her angive årsagen til underretningen og status med hensyn til tvisten. Den part, som har underrettet tredjemand om sagen, kan ikke påberåbe sig dette til støtte for en anmodning om at få sagen suspenderet, fristerne forlænget eller retsmødet udsat.

En tredjemand, der har en retlig interesse i, at en af sagens parter får medhold, har ret, men har ikke pligt til at indtræde i sagen sammen med denne part. Hvis tredjemand beslutter at indtræde i sagen som biintervenient, meddeler denne enten dette under et retsmøde eller ved at fremsende en erklæring herom til de to parter. En tredjemand, der indtræder i en sag, bliver ikke part i tvisten, men får status af biintervenient og skal i denne egenskab acceptere tvistens status på det pågældende tidspunkt og afstå fra ethvert skridt, der er i strid med skridt taget af den part, den pågældende støtter i sagen.

Der er tre kategorier af biintervenienter i kroatisk lovgivning: ordinær biintervenient, biintervenient som eneste medpart (domstolens afgørelse har både retsvirkning for biintervenienten og tvistens parter) og biintervenient *sui generis* (hvor anklagemyndigheden og de sociale tjenester intervenserer i sagen). Hvis biintervenientkategorien ikke er præciseret, vil en biintervenient blive betragtet som ordinær biintervenient.

En endelig afgørelse i en sag, som tredjemand har fået procesunderretning om, eller som tredjemand har deltaget i som biintervenient, får en specifik retsvirkning, en såkaldt interventionsvirkning, for denne (*intervencijski efekt*). Tredjemand kan undgå denne retsvirkning ved at rejse indsigelse (*male gesti vel conducti processu*). Hvis der således indledes en ny sag mod en tredjemand, som er blevet underrettet om sagen eller har deltaget i den som biintervenient, kan denne ikke i denne nye sag – i forbindelse med afgørelsen af tvisten med den part, den pågældende indtrådte som støtte for i den foregående sag – påberåbe sig, at tvisten, den blev forelagt retten, ikke har fundet en korrekt afslutning. Den endelige afgørelse får dog ikke absolut virkning for biintervenienten.

Hvis en part bevidst har taget formelle skridt, som svækker hans stilling, eller har undladt at tage skridt, som han ud fra de argumenter, han havde adgang til, vidste ville kunne forbedre hans stilling, eller hvis han ikke har

taget formelle skridt, der principielt er gunstige for ham, og som en biintervenient har taget til støtte for ham, ved at ophæve dem eller tage modsatrettede skridt, kan retsvirkningen for biintervenienten af den endelige afgørelse i den foregående tvist mellem den part, han er indtrådt til støtte for, og modparten, drages i tvivl, for så vidt angår biintervenienten i den foregående tvist.

Det antages, at biintervenienten under sagsforløbet har kunnet tage alle skridt, som kunne have ført til et gunstigere resultat, medmindre andet konstateres, for så vidt angår biintervenientens indsigelse i den foregående tvist.

Det antages, at biintervenienten under sagsforløbet har kunnet tage alle skridt til støtte for, at den part, den pågældende er indtrådt i sagen for, får medhold i sagen, og hvis parten har ført sagen loyalt (biintervenienten kunne ikke på grund af tvistens status på tidspunktet for interventionen have taget skridt, som kunne have ført til et gunstigere resultat, eller hvis parten, enten bevidst eller ved grov uagtsomhed, ikke har taget bestemte skridt, og biintervenienten ikke vidste, at disse skridt kunne tages). Disse betingelser anses for at være opfyldt, medmindre andet konstateres, for så vidt angår biintervenientens indsigelse i den foregående tvist.

Procesunderretningen har formelle og civile retlige konsekvenser. Den part, der foretager underretningen, kan i en efterfølgende sag mod den tredjemand, som har modtaget underretning om sagen, påberåbe sig den endelige doms "interventionsretsvirkning", uanset om tredjemanden har deltaget i sagen som biintervenient (hvis skadevolderen f.eks. ikke intervererede i tvisten mellem skadelidte og forsikringsselskabet, selv om den pågældende var blevet indkaldt af forsikringsselskabet, kan den pågældende ikke, i forbindelse med en sag anlagt mod ham af forsikringsselskabet, rejse en indsigelse, som han kunne have rejst i tvisten mellem forsikringsselskabet og skadelidte). Procesunderretningen er også relevant i forbindelse med suspension af forældelsesfristen, udsættelse af frister og indgivelse af erstatningskrav i forbindelse med defekte produkter.

Den omstændighed, at en tredjepart har modtaget procesunderretning i en sag, har ingen indvirkning på forholdet mellem tredjemanden og modparten til den part, som den pågældende er biintervenient for, medmindre tredjemanden beslutter at blive biintervenient i tvisten.

Artikel 74 – beskrivelse af nationale regler om fuldbyrdelse og procedurer herfor

I Kroatien er (tvangs)fuldbyrdelse omfattet af bestemmelserne i loven om tvangsfuldbyrdelse (Ovršni zakon) (Kroatiens statstidende nr. 112/12, 25/13, 14/93, 55/16 og 73/17).

Denne lov fastlægger den procedure, som domstolene følger ved inddrivelse af en fordring på grundlag af fuldbyrdelsesdokumenter (ovršni postupak). Finansagenturet (Financijska agencija, i det følgende benævnt "FINA") – der er den juridiske enhed med ansvar for tvangsfuldbyrdelse ifølge bestemmelserne i loven om tvangsfuldbyrdelse og loven om fuldbyrdelse af pengekrav – arbejdsgivere, det kroatiske pensionsforsikringsinstitut og andre organer, der er fastlagt ved lov, deltager i fuldbyrdelsesproceduren.

Det er byretten (općinski sudovi), som træffer afgørelse om tvangsfuldbyrdelse, dog ikke hvis sagens behandling udtrykkeligt er overdraget til en anden domstol, et andet organ eller en anden juridisk person. De domstole, der har kompetence til at afgøre sager om tvangsfuldbyrdelse, er ligeledes kompetente til at behandle appeller mod tvangsfuldbyrdelseskendelser og andre afgørelser truffet i forbindelse med en sag om fuldbyrdelse. Den stedlige kompetence som fastlagt i loven om tvangsfuldbyrdelse er eksklusiv (dvs. at det i sager om beslaglæggelse af fast ejendom eller gennemførelse af denne beslaglæggelse er den stedligt kompetente domstol i det område, hvor den faste ejendom er beliggende, der træffer afgørelse).

Sager om fuldbyrdelse i første og anden instans behandles og afgøres af en enkelt dommer, medmindre det i lov om tvangsfuldbyrdelse er bestemt, at en notar er ansvarlig herfor.

Sagen indledes af en foged, som fremsender en begæring om fuldbyrdelse til den kompetente domstol på grundlag af et tvangsfuldbyrdelsesdokument. Denne regel finder ikke anvendelse, hvis en foged til finansagenturet (FINA) indgiver en begæring om direkte inddrivelse på grundlag af et tvangsfuldbyrdelsesdokument (f.eks. en endelig retsafgørelse). Denne mulighed findes kun i forbindelse med tvangsfuldbyrdelse af et pengekrav mod rekviritus (direkte inddrivelse af pengekrav). I stedet for at træffe en afgørelse om fuldbyrdelse tilstiller FINA i så fald sagsøgte en kopi af beslaglæggelseskendelsen med alle oplysninger om sagen.

Beslaglæggelsen dækker løsøre og rettigheder, som lovligt kan gøres til genstand for en beslaglæggelse med henblik på inddrivelse af en fordring. Midlerne til fuldbyrdelsen er eksigible dokumenter, garantiforanstaltninger eller en kombination heraf eller foranstaltninger, der tillader fuldbyrdelsen eller sikringen af en fordring efter loven.

Retten træffer afgørelse om tvangsfuldbyrdelse afhængigt af midlerne og de aktiver eller rettigheder, der er nævnt i begæringen om fuldbyrdelse. Hvis begæringen om fuldbyrdelse dækker flere midler eller genstande, begrænser domstolen på anmodning af sagsøgte beslaglæggelsen til blot at omfatte nogle af disse midler eller genstande, hvis de er tilstrækkelige til at opfylde kravet.

Spørgsmålet om, hvorvidt et formuegode eller en rettighed kan gøres til genstand for en beslaglæggelse, eller hvorvidt beslaglæggelsen af en løsøregenstand eller fuldbyrdelsen af en rettighed er underlagt begrænsninger, behandles i lyset af forholdene på tidspunktet for anmodningen om fuldbyrdelse.

Artikel 212 i lov om tvangsfuldbyrdelse fastlægger særlige bestemmelser med hensyn til beslaglæggelse, når denne vedrører midler, der er undtaget fra beslaglæggelse, eller hvis beslaglæggelse er underlagt begrænsninger, og lovens artikel 241-242 fastsætter specifikke bestemmelser for undtagelse fra beslaglæggelse og begrænsninger i forbindelse med formuegoder, som tilhører juridiske personer. Et af grundprincipperne for tvangsfuldbyrdsproceduren er, at retten ved gennemførelse af fuldbyrds- og sikringsforanstaltninger har pligt til at respektere skyldnerens værdighed ved at sørge for, at fuldbyrdelsens negative følger mindskes mest muligt for ham.

Medmindre andet er fastsat i loven om tvangsfuldbyrdelse, kan en afgørelse fra første instans appelleres. En appel, der kan antages til realitetsbehandling og er indgivet rettidigt, mod en fuldbyrdelseskendelse, der er truffet på grundlag af et eksekutionsfundament, har ingen opsættende virkning for fuldbyrdelsessagen. Appel kan indgives senest otte dage efter datoen for forkyndelsen af afgørelsen i første instans, medmindre andet er bestemt i loven om tvangsfuldbyrdelse, eller inden for en frist på tre dage, hvis der er tale om tvister om vekslers eller checks.

Alle begæringer, der imødekommes i form af en endelig retsafgørelse, en afgørelse truffet af en anden kompetent offentlig instans, en transaktion, der indgås for en retslig myndighed eller anden kompetent myndighed, eller i form af en notarafgørelse, udløber efter 10 år, herunder også dem, som efter loven under andre omstændigheder har en kortere forældelsesfrist.

Alle begæringer, der ikke imødekommes i form af en endelig retsafgørelse, en afgørelse truffet af en anden kompetent offentlig instans, en transaktion, der indgås for en retslig myndighed eller anden kompetent myndighed, eller i form af en notarafgørelse, udløber efter fem år, medmindre andet er bestemt ved lov.

En forældelsesfrist på tre år fra den dato, hvor en betaling forfalder, gælder for krav om periodiske ydelser, der forfalder årligt eller med kortere intervaller, uanset om der er tale om periodiske sekundære ydelser, såsom betaling af renter, eller periodiske ydelser, hvor rettigheden ikke længere består, såsom underholdsbidrag. Det samme gælder for livrenter, hvor afdrag og renter betales i form af lige store, forud fastlagte periodiske beløb, men ikke tilbagebetalinger i rater eller andre delvise ydelser.

Rettigheder, der giver anledning til periodiske ydelser, bortfalder efter fem år at regne fra den dato, hvor den ældste uindfrieede fordring forfalder. Ret til underholdsbidrag fastlagt ved lov er ikke omfattet af en forældelsesfrist.

Gensidige krav baseret på kommercielle kontrakter om udveksling af varer og tjenesteydelser, dvs. som er indgået mellem en erhvervsdrivende og en offentligretlig instans, samt begæringer om godtgørelse af omkostninger, der er afholdt i tilknytning til disse aftaler, udløber efter tre år. Forældelsesfristen løber separat for hver levering af varer eller tjenesteydelser eller udførelse af arbejder. Fordringer vedrørende huslejebetalinger eller jordrenter udløber efter tre år, uanset om de skal betales periodisk eller som et samlet beløb. Krav om erstatning for skader bortfalder tre år efter, at offeret fik kendskab til skaden, og hvem der forårsagede den. Under alle omstændigheder udløber disse fordringer/krav fem år efter skadens opståen. Når skaden forårsages af en strafbar handling, og der er en længere forældelsesfrist for retsforfølgning, udløber kravet om erstatning over for skadevolderen ved udløbet af forældelsesfristen for straffesager.

Fordringer vedrørende levering af el og varme, gas og vand samt ydelser som skorstensfejsning og rengøring

udløber efter et år, når ydelserne skal udføres for en husstand eller en radio- eller radio-/TV-station med henblik på anvendelse af en radiomodtager og et TV. Følgende er også omfattet af en forældelsesfrist på et år: fordringer fra post-, telegraf- og telefонтjenester vedrørende brug af telefoner og postbokse og andre fordringer fra disse tjenester vedrørende beløb, der betales kvartalsvist eller med kortere mellemrum, samt fordringer vedrørende abonnemeter på aviser og tidsskrifter, idet fristen her beregnes fra abonnementets udløb.

Fordringer fra en forsikringstager eller en tredje part i tilknytning til en livsforsikring bortfalder efter fem år, og fordringer, der udspringer af andre forsikringsaftaler, udløber efter tre år, beregnet fra den første dag efter det kalenderår, hvor fordringen er opstået. Fordringer fra forsikringselskaber i tilknytning til en forsikringskontrakt er omfattet af en forældelsesfrist på tre år. Den forældelsesfrist for en fordring, som et forsikringselskab kan påberåbe sig over for en tredjemand, der er ansvarlig for, at der er opstået en risiko, starter og slutter på samme tidspunkt som fristen for forsikringstagerens fordring over for tredjemand.

Artikel 75, stk. 1, litra a) – navne og kontaktoplysninger på de retter, til hvilke anmodningerne skal indgives i henhold til artikel 36, stk. 2, 45, stk. 4, og 47, stk. 1

I Kroatien indbringes en civilsag for den kompetente byret, mens handelssager indbringes for den kompetente handelsret.

Alle byretter er kompetente til at behandle sager om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser truffet af udenlandske domstole.

Artikel 75, stk. 1, litra b) – navne og kontaktoplysninger på de retter, til hvilke appel af afgørelser angående en anmodning om afslag på fuldbyrdelse skal indgives i henhold til artikel 49, stk. 2

I Kroatien skal appeller mod afgørelser vedrørende en begæring om afvisning af fuldbyrdelse i civilretlige sager indgives til distriktsdomstolen via den kompetente byret, mens de på det handelsretlige område indgives til handelsretten i anden instans via den kompetente handelsret i første instans.

Klik på linket herunder for at se kompetente myndigheder i forbindelse med denne artikel.
[Liste over kompetente myndigheder](#)

Artikel 75, stk. 1, litra c) – navne og kontaktoplysninger på de retter, til hvilke yderligere appel skal indgives i henhold til artikel 50

Ifølge gældende national lovgivning kan disse afgørelser ikke appelleres til en højere retsinstans.

Artikel 75, stk. 1, litra d) – sprog, der kan anvendes ved oversættelse af formularerne vedrørende domme, officielt bekræftede dokumenter og retsforlig

Ikke relevant

Artikel 76, stk. 1, litra a) – kompetenceregler, der er omhandlet i forordningens artikel 5, stk. 2, og artikel 6, stk. 2

Hvad kompetence i civile og kommercielle sager angår, fremgår det af artikel 46 i loven om international privatret (Zakon o međunarodnom privatnom pravu) (Narodne novine (NN; Kroatiens statstidende) nr. 101/17), som har været i kraft siden den 29. januar 2019, at kroatiske domstole har kompetence i tvister, som har et internationalt element. Af denne bestemmelse fremgår det eksplicit, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012) gælder inden for nævnte forordnings anvendelsesområde og udvider anvendelsen heraf til at omfatte situationer, der involverer tredjelandstatsborgere. Punkt 3 i nævnte artikel giver mulighed for at afgøre, at en domstol i et tredjeland har kompetence, undtagen i tilfælde, hvor en kroatisk domstol eller en domstol i en anden EU-medlemsstat har enekompetence.

Artikel 76, stk. 1, litra b) – regler om procesunderretning, der er omhandlet i forordningens

artikel 65

I Kroatien er procesunderretninger til tredjemand omfattet af artikel 211 i den civile retsplejelov (Zakon o parničnom postupku).

Article 76, stk. 1, litra c) – konventioner, der er omhandlet i forordningens artikel 69

- Aftale mellem Forbundsrepublikken Jugoslavien og Folkerepublikken Bulgarien af 23. marts 1956 om gensidig retshjælp
- Traktat mellem Den Socialistiske Forbundsrepublik Jugoslavien og Den Socialistiske Republik Tjekkoslaviet af 20. januar 1964 om retslige forbindelser i civil-, familie- og strafferetlige sager
- Aftale mellem Den Socialistiske Forbundsrepublik Jugoslaviens regering og Den Franske Republiks regering af 18. maj 1971 om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område
- Aftale mellem Forbundsrepublikken Jugoslavien og Kongeriget Grækenland af 18. juni 1959 om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser
- Traktat mellem Den Socialistiske Forbundsrepublik Jugoslavien og Folkerepublikken Ungarn af 7. marts 1968 om gensidig retshjælp
- Traktat mellem Forbundsrepublikken Jugoslavien og Folkerepublikken Polen af 6. februar 1960 om gensidig retshjælp på det civil- og strafferetlige område
- Traktat mellem Folkerepublikken Rumænien og Forbundsrepublikken Jugoslavien af 18. oktober 1960 om gensidig retshjælp
- Konvention mellem Forbundsrepublikken Jugoslavien og Den Italienske Republik om gensidig retshjælp i civil- og forvaltningsretlige sager, undertegnet i Rom den 3. december 1960
- Traktat mellem Forbundsrepublikken Jugoslavien og Republikken Østrig om gensidig retshjælp, undertegnet i Wien den 16. december 1954
- Traktat mellem Republikken Kroatien og Republikken Slovenien af 7. februar 1994 om gensidig retshjælp på det civil- og strafferetlige område

■ Sidste opdatering: 15/07/2024

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af de respektive EU-lande. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Europa-Kommissionen påtager sig ingen form for ansvar for oplysninger eller data, der optræder i nærværende dokument, eller hvortil der henvises heri. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.